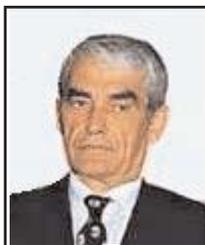

23. Dramatis personae

TUĐMAN FRANJO, predsjednik RH, hrvatski državnik, političar i povjesničar (Veliko Trgovište, 14. V. 1922. - Zagreb, 10. XII. 1999.). Tijekom gimnazijskih dana aktivno je sudjelovao u ljevičarskom nacionalnom pokretu, zbog čega je godine 1940. bio zatvoren. Od 1941. do 1945. aktivno sudjeluje u partizanskom antifašističkom pokretu u sjeverozapadnoj Hrvatskoj. U čin generala Jugoslavenske narodne armije (JNA) promaknut je 1960. Godine 1961. na osobni zahtjev napušta djelatnu vojnu službu i posvećuje se znanstvenoj karijeri. Iste godine vraća se u Zagreb gdje osniva Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske (danas Hrvatski institut za povijest), čiji je ravnatelj do godine 1967. Od 1963. do 1967. izvanredni je profesor na Fakultetu političkih nauka u Zagrebu (danas Fakultet političkih znanosti). Godine 1965. doktorirao je povijesne znanosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu na temu Uzroci krize monarhističke Jugoslavije od ujedinjenja do sloma 1941. Godine 1992. izabran je za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Godine 1972. bio je osuđen na dvije godine zatvora (odslužio devet mjeseci), a u veljači 1981. na tri godine zatvora (siječanj 1982. - veljača 1983./svibanj 1984. - rujanj 1984.) i zabranu svakoga javnog djelovanja u razdoblju od pet godina. 1989. s istomišljenicima osniva Hrvatsku demokratsku zajednicu (HDZ). Pobijedivši s HDZ-om na prvim višestranačkim izborima za Sabor SR Hrvatske, u travnju i u svibnju 1990., 30. svibnja 1990. izabran je za predsjednika Predsjedništva SR Hrvatske, a nakon promjene Ustava, 2. kolovoza 1992. i 15. lipnja 1997. za pred-

sjednika Republike Hrvatske. Tu dužnost je obnašao do smrti.

ŠUŠAK, GOJKO, ministar obrane RH, rođio se 16. travnja 1945. godine u Širokom Brijegu. Otac i brat mu nestaju u 2. svjetskom ratu. Nakon mature 1963. godine upisuje Pedagošku akademiju u Rijeci, a pred pozivom za služenje vojnog roka u JNA bježi preko granice. Put ga preko Austrije vodi sve do Kanade. U Kanadi je pomagao u organiziranju hrvatskih škola i sudjelovao u različitim hrvatskim organizacijama. Predsjedava tamošnjim ogrankom Hrvatskoga narodnog vijeća. Domaćin je prve kanadske turneje predsjednika Republike Hrvatske Franje Tuđmana i glavni organizator prikupljanja dobrotvornih priloga za Hrvatsku demokratsku zajednicu. U Hrvatsku se vraća 1989. godine. Godine 1991. u vladi Stipe Mesića postaje ministar iseljeništva. Na tom je mjestu proveo godinu dana, uglavnom putujući po iseljeničkim zajednicama, pozivajući Hrvate da se vrate u domovinu, ali i da se pripreme za njezinu obranu. Potom postaje četvrti ministar obrane u samostalnoj Hrvatskoj, zaslužan za stvaranje moderne hrvatske vojske i njezine vojne uspjehe, oslobođenje okupiranih dijelova u vojnim operacijama Bljesak i Oluja. Gojko Šušak preminuo je 3. svibnja 1998.

BOBETKO, JANKO (1919. - 2003.) general zbora, načelnik GS HV između 1992 i 1995. Iako s prekidima, njegova vojna karijera trajala je više od pet desetljeća. Za vrijeme Drugoga svjetskog rata bio je zapovjednik brigade u partizanskoj vojsci dok je u poslijeratnom razdoblju u JNA došao do čina general-pukovnika. Za vrijeme "Hrvatskog proljeća" Bobetko se priključio reformističkim hrvatskim komunističkim vođama, bio je kažnjen i nakon Titova napada na hrvatsko komunističko vodstvo izbačen iz JNA. Nakon demokratskih izbora i početka srpske pobune priključio se obrani zemlje. 1992. predsjednik Tuđman ga je imenovao zapovjednikom Južnog bojišta, u jesen 1992. postaje načelnik Glavnog stožera HV. Na toj dužnosti ostaje do travnja 1995. General Bobetko kao načelnik GSHV s generalima Ademijem, Norcem i Markačem planira i nadzire tijekom vojno-redarstvene akcije "Medački džep". Kao najvišeg vojnog zapovjednika ICTY ga je optužio za zločine protiv čovječnosti i nepoštivanja zakona i običaja ratovanja. Zbog bolesti nije izručen sudu. Umro je u proljeće 2003.

GRANIĆ, MATE, prof. dr. sc., rođio se 19. studenoga 1947. u Baškoj Vodi. Doktorirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu, liječnik dijabetolog, redoviti profesor, objavio veći broj stručnih radova u domaćim i inozemnim časopisima. Od 1991. potpredsjednik Vlade za društvene djelatnosti, vodio poslove zbrinjavanja izbjeglica i prognanika te razmjene ratnih zarobljenika. Bio je glavni pregovarač RH u pregovorima o odlasku JNA. Od 1993. do 2000. ministar vanjskih poslova i potpredsjednik Vlade. Aktivan pregovarač s UN-om za vrijeme vojno-redarstvene akcije u Medačkom džepu.

ŠARINIĆ HRVOJE, predstojnik Ureda Predsjednika Republike, predsjednik Vlade i ravnatelj UNS-a, rođen 17.02.1935. na Sušaku. Nakon mature u Zagrebu upisuje Arhitektonsko-građevinsko-geodetski fakultet, smjer-mostogradnja. Nakon diplomiranja zapošljava se u poduzeću Hidrogradnja, odatle ga šalju na specijalizaciju u Francusku. Emigrira, zapošljava se u Spie Batignolles, radi na izgradnji nuklearnih centrala. Početkom osamdeseth vraća se u Hrvatsku, nakon prvih demokratskih izbora uključuje se u rad HDZ-a. Postaje predstojnik Ureda predsjednika Republike, 7. kolovoza 1992. dobija mandat za sastav vlade, na čelu vlade je do travnja 1993. Postaje ravnatelj Ureda za nacionalnu sigurnost. Voditelj je pregovaračkog tima za pregovore s pobunjenim Srbima. Desetak puta se tajno sastaje i pregovara sa Slobodanom Miloševićem, voditelj je povjerenstva RH za odnose s UNPROFOR-om i ponovno predstojnik Ureda PR. Sada je u mirovini.

ADEMI, RAHIM, brigadir (general-bojnik), zapovjednik ZP Gospić, rođio se u Karaču, općina Vučitrn, Kosovo, 30. siječnja 1954. Diplomirao na Vojnoj akademiji JNA 1976. kao topnik. Službovao na raznim mjestima i dužnostima u bivšoj JNA, zbog albanskog nacionalizma osuđen na dugogodišnje tamnovanje. Vjenčao se s Hrvaticom, živio u Šibeniku. 1991. pristupio MUP RH-a. Za načelnika Zbornog područja Gospić (Lika), uz zapovjednika brigadira Izidora Češnjaja, imenovan je u prosincu 1992. Zbog bolesti zapovjednika u travnju/svibnju 1993. imenovan je vršite-

ljem dužnosti zapovjednika i tu je dužnost obnašao za vrijeme vojne operacije „Medački džep“ od 9. do 17. rujna 1993. Neposredno nakon te operacije smijenjen je s te dužnosti. 1995. promaknut je u čin general-bojnika, pomoćnik glavnog inspektora HV-a postaje 1999. Pema optužnici ICTY-a imao je središnje mjesto u razradbi, planiranju, zapovijedanju i/ili izvođenju hrvatske vojne operacije Medački džep.

NORAC, MIRKO, general-bojnik, zapovjednik 9. gmtbr, rodio se 19. rujna 1967. u Otoku, općina Sinj, Republika Hrvatska. U kolovozu 1990. Mirko NORAC je pristupio Ministarstvu unutarnjih poslova RH. U rujnu iste godine postaje član Antiterorističke postrojbe Lučko. 12. ili 13. rujna 1991. imenovan je zapovjednikom 118. brigade Hrvatske vojske, u studenom 1992. zapovjednikom 6. gardijske brigade HV. 1993. preimenovane u 9. gardijsku motoriziranu brigadu. Za vrijeme operacije Medački džep postavljen je za zapovjednika Sektora 1, borbene grupe stvorene u svrhu izvođenja operacije. Mirko NORAC promaknut je 1994. u čin brigadira i postaje zapovjednikom Gospićke operativne zone. Zadržao je taj čin i ostao na položaju sve do 25. rujna 1995. kad ga je predsjednik Franjo Tuđman promovirao u čin general-bojnika. 15. ožujka 1996. imenovan je zapovjednikom Kninskog zbornog područja. Mirku Norcu je 29. rujna 2000. prestala profesionalna vojna služba. Kao i generale Bobetka i Ademija, ICTY ga je optužio za ratne zločine i kršenje zakona i običaja ratovanja.

MARKAČ, MLADEN, general, zapovjednik Specijalne policije MUP RH rodio se 8. svibnja 1955. u općini Đurđevac, Republika Hrvatska. Godine 1990. Mladen Markač i drugi osnovali su, u sklopu Ministarstva unutarnjih poslova, policijsku postrojbu za posebne namjene. Imenovan je zamjenikom zapovjednika te jedinice, koja je koncem 1990. postala antiteroristička jedinica. Godine 1991. imenovan je zapovjednikom Antiterorističke jedinice Lučko, 1992. promaknut je u general-bojnika (u pričuvni). Dana 18. veljače 1994. imenovan je zapovjednikom Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske. Nakon operacije „Oluja“, imao je čin general-pukovnika. Optužnica ICTY/MKSJ protiv generala Markača podignuta je 19. veljače 2004., potvrđena 24. veljače 2004., a bila je zapečaćena do 8. ožujka 2004.

Dobrovoljno se predao 11. ožujka 2004. i prebačen je u Haag. Prebačen na MKSJ: 11. ožujka 2004. Izjasnio se da "nije kriv" po svim točkama optužnice. Postupak u predraspravnoj fazi.

STIPETIĆ, PETAR, general, zapovjednik ZP Zagreb, posebni izaslanik načelnika GS HV i potpisnik Sporazuma o Medačkom džepu, sada u mirovini, rođen 24. listopada 1937. u Ogulinu. Završio Vojnu akademiju KoV-a 1959. Višu vojnu akademiju i Ratnu školu. U JNA obnašao različite dužnosti. U HV bio zamjenik načelnika GSHV, zapovjednik Slavenskog bojišta, zapovjednik ZP Zagreb, načelnik GS OSRH. Odlazi u mirovinu 2003., imenovan savjetnikom PR za obranu i vojna pitanja. U vrijeme operacije Medački džep potpisuje s hrvatske strane Sporazum o prekidu vatre i povlačenju. Sudjeluje u operacijama Bljesak i Oluja u kojoj prima predaju cijelog neprijateljskog korpusa.

DOMAZET, DAVORIN-LOŠO, admiral, rodio se 1. svibnja 1948. u Sinju, diplomirao na Vojno-pomorskoj akademiji u Splitu 1971. Služio na različitim vrstama ratnih brodova kao stručnjak za protupodmorničku i proturaketnu obranu. Obnašao dužnost zapovjednika raketne fregate Split. Diplomirao na zapovjedno-stožernoj školi taktike i operacijskog umijeća i na Ratnoj školi - školi strategije. U jugoslavenskoj ratnoj mornarici bavi se obavještajnom analitikom. U srpnju 1991. dolazi u HV, obnaša dužnost načelnika u Obavještajnoj upravi GSHV, u listopadu 1998. postaje načelnik Glavnog stožera HV. Umirovljen je u rujnu 2000. Pisac većeg broja stručnih radova. U vrijeme vojno-redarstvene akcije Medački džep posebni je izaslanik načelnika GSHV (uz generala Petra Stipetića) koji nadzire ispunjenje Sporazuma o prekidu vatre.

KRPINA, DRAGO, rođen 12. listopada 1960. Radošinovac (Benkovac). Diplomirao na Pedagoškoj akademiji, oženjen, otac četvero djece. Dragovoljac Domovinskog rata, brigadir, načelnik PU MORH-a, glasnogovornik ministarstva obrane za vrijeme Medačke operacije. Političar, zastupnik Hrvatskog sabora u četiri mandata.

KOSTOVIĆ, IVICA, prof. dr. sc., dekan Medicinskog fakulteta u Zagrebu, posebni izaslanik ministra obrane, zadužen za zakonit postupak s poginulim Srbima u vrijeme operacije "Medački džep". Rodio se 7. lipnja 1943., Zagreb, Hrvatska. Redoviti je profesor Medicinskog fakulteta u Zagrebu, voditelj Zavoda za neuroznanost HIIM-a Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Organizator i voditelj Odjela za neuroanatomiju pri Zavodu za anatomiju "Drago Perović" Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Organizator jedinstvene Zagrebačke neuroembriološke zbirke čovječjih mozgova za potrebe temeljnih i kliničkih neurobioloških istraživanja.

Idejni začetnik, organizator i koordinator Hrvatskog instituta za istraživanje mozga. Bio je potpredsjednik Vlade i ministar znanosti i tehnologije te predstojnik Ureda predsjednika Republike za vrijeme predsjednikovanja dr. Franje Tuđmana. Zastupnik u Saboru do 2003.

COT, JEAN, general armije, zapovjednik UNPROFOR-a 1993.-1994., od 1. srpnja 1993. zamjenjuje Larsa-Erica Wahlgrena, švedskoga generala koji je na tom položaju bio od 1. ožujka 1993. (Zbog neslaganja s politikom UN-a general Wahlgren je dao ostavku na taj položaj.)

Cot se rodio 6. travnja 1934., oženjen je, ima kćerku i tri sina (jedan sin je kao časnik bio s francuskom satnijom u Medačkom džepu). Do postavljenja na položaj zapovjednika UNPROFOR-a Cot je bio glavni zapovjednik 1. francuske armije. Bogata vojna karijera započinje 1953. upisom na francusku Vojnu akademiju. Kasnije služio u sjevernoj Africi i Njemačkoj. Završio visoke vojne škole, stožernu školu za kombinirane oružane službe i koledž za zapovjedni i generalski stožer. Zapovijedao postrojbama od voda do armije. Odlikovan je visokim vojnim odličjima. Sada je u mirovini.

PELLNAS, BO, švedski brigadni general, zapovjednik UNMO i posebni izaslanik zapovjednika UNPROFOR-a (general Cota), posrednik u pregovorima između dvije strane u vrijeme operacije Medački džep.

MAISONNEUVE, MICHAEL, pukovnik 1993., kasnije general. Pukovnik Maisonneuve rodio se u St.Jerome, Quebec, Kanada. Završio je Kraljevski vojni koledž u Kingstonu kao kadet 1976. Služi u 12. oklopnoj pukovniji .Kao zamjenik zapovjednika služi 1977. na Cipru, kasnije u Francuskoj,vraća se u Kanadu, specijalizira u SAD-u, ponovno odlazi dvaput s kanadskim kontingentom u mirovnu misiju na Cipar, promaknut u čin pukovnika 1993. Te godine služi u bivšoj Jugoslaviji u zapovjedništvu UNPROFOR-a kao G3 , načelnik operativne uprave (glavni operativni časnik). Za službu u UNPROFOR-u nagrađen je zahvalnicom Glavnog zapovjednika UNPROFOR-a. Kasnije nastavlja uspješnu vojnu karijeru u Kanadskoj vojsci i NATO-u, zbog vojničke sposobnosti uzdignut je do čina general-pukovnika.

CALVIN, JIM , potpukovnik, zapovjednik CANBAT 1, 29 godina službe u kanadskim oružanim snagama. Zapovijedao 2. bataljunom PPCLI, borbenom skupinom koja je bila 1993. raspoređena na području bivše Jugoslavije u operaciji Harmon.

MACINNES, JOHN A., general-major, zamjenik zapovjednika UNPROFOR-a od lipnja 1993. do srpnja 1994. u zapovjedništvu u Zagrebu. Odgovornost UNPROFOR-a protezala se na Hrvatsku, BiH i Makedoniju. Završio vojni koledž u St-Jeanu, u Quebecu. Služio u kanadskim mirovnim snagama na Cipru. Za vrijeme boravka u Zagrebu mnogo putuje helikopterom u sve tri države , ali se najviše posvećuje Hrvatskoj zbog kanadskog bataljuna koji je smješten u njoj. Sudjeluje u pregovorima hrvatskih vlasti i predstavnika tzv. RSK i pridonosi potpisivanju sporazuma o prekidu vatre i normalizaciji u proljeće 1994. Nakon 39 godina vojne službe umirovljen u svibnju 1999.Na Balkan, Kosovo, Albaniju i Makedoniju, ponovno se vraća u ulozu predstavnika Visokog komesarijata za izbjeglice nakon povlačenja VJ s Kosova.

MILOŠEVIĆ, SLOBODAN, bivši predsjednik SR Jugoslavije, Srbije i SPS-a (Socijalističke partije Srbije) Slobodan Milošević rodio se 20. kolovoza 1941. u Požarevcu. Zbog svog komunističkog opredjeljenja primljen je u Savez komunista Jugoslavije 15. siječnja 1959., sa samo 17 i pol godina. No, na takvo njegovo opredjeljenje utjecala je jedna osoba, koja je presudno utjecala na cijeli njegov život -

Mirjana Marković. - koja više preferira novinarstvo. Nakon završenog Pravnog fakulteta poslovnu karijeru Milošević je započeo kao savjetnik za privredu beogradskog gradonačelnika. Međutim, najveći dio poslovne karijere proveo je u privredi (direktor poduzeća Tehnogas) i bankarstvu (predsjednik Beogradske banke - najveće banke u Srbiji). Politikom se počeo baviti 1983. godine, ali sve do travnja 1987. Milošević je bio malo znani štitićenik Ivana Stambolića, bivšeg predsjednika Socijalističke Republike Srbije. Nakon izbijanja nereda na Kosovu Milošević se okupljenim Srbima obratio riječima: Niko ne sme da vas bije! Nakon toga za Miloševića i republike tadašnje Jugoslavije ništa neće biti kao prije. Samo pet mjeseci nakon te izjave Milošević će svrgnuti s vlasti svog prijatelja i mentora Stambolića. Dolaskom na vlast, Milošević je zadao sebi cilj - stvoriti Jugoslaviju u kojoj će dominirati Srbi, a na čelu te države nalaziti će se on. Kako bi dosegao taj cilj, preuzeo je nadzor nad medijima i sprječavao bilo kakvu kritiku vlastitog lika i djela. Težeći svome cilju, potpalio je ratne sukobe u Hrvatskoj i BiH zbog čega je dobio nadimak Balkanski krvnik. Protiv Miloševića, a tek nakon oružanih sukoba na Kosovu, Haški sud podigao je optužnicu za etničko čišćenje. Godine 1989. Milošević postaje predsjednik Predsjedništva Srbije i ubrzo ukida, do tada, široku autonomiju Kosova i Vojvodine. U prosincu 1990., na prvim višestranačkim izborima u Srbiji nakon 2. svjetskog rata, izabran je za prvog predsjednika Republike Srbije. Dvije godine kasnije (u prosincu 1992.) na predsjedničkim izborima ponovno je izabran za predsjednika Republike Srbije. Nakon ustavnih reforma (koje su razvlaštenog predsjednika savezne države pretvorile u veoma jaku osobu) 1997. godine, 23. je srpnja iste godine izabran za predsjednika SR Jugoslavije. Tri godine kasnije (2000.) na izborima za spomenutu funkciju pobjeđuje ga Vojislav Koštunica. To će dovesti do Miloševićeva uhićenja 1. travnja 2001. godine. Dana 28. lipnja 2001. Slobodan Milošević je, nakon podosta političkog natezanja, izručen međunarodnom sudu u Haagu.

MARTIĆ, MILAN, predsjednik tzv. RSK rodio se 18. studenoga 1945., u blizini Knina, Republika Hrvatska. Martić se nalazio na raznim rukovodećim položajima u takozvanoj "Srpskoj autonomnoj oblasti Krajina" (u daljnjem tekstu: SAO Krajina) i takozvanoj Republici Srpskoj Krajini (u daljnjem tekstu: RSK). Optužen od ICTY/MKSY za ratni zločin, zapovjedio je odmazdu, raketni napad na Zagreb, drugog dana operacije Bljesak u svibnju 1995. Dobrovoljno se predao. 15. svibnja 2002. prebačen u Haag, pred Sudom se izjasnio da se ne oseća krivim ni po jednoj točki optužnice. Postupak u pretpretresnoj fazi. Izmijenjena optužnica je podnesena 18. prosinca 2002., u skladu s odlukom Pretresnog vijeća od 13. prosinca 2002. Druga izmijenjena optužnica je podnesena 9. rujna 2003. Sada u zatvoru u Scheveningenu čeka suđenje za ratni zločin

SEKULIĆ, MILISAV, general-major, načelnik Uprave za obuku u GŠ tzv. V RSK, rodio se 11. listopada 1935. u Trbušnici, općina Loznica, Srbija. Završio Vojnu akademiju JNA, političku školu JNA, Višu vojnu akademiju, Školu narodne obrane i Filozofski fakultet (smer filozofija). Magistar je ratne vještine, uža su mu specijalnost operativno-štabni poslovi. Objavio više od dvije stotine stručnih i znanstvenih radova. Napisao knjige: "Jugoslaviju niko nije branio, a Vrhovna komanda je izdala" i "Knin je pao u Beogradu". Do kraja 1993. bio u Generalštabu oružanih snaga u Beogradu, na poziv kolega s ratišta odlazi u Knin, u Glavni štab Srpske vojska Krajine. Svjedok je zbivanja u SVK i RSK sve do "Oluje" i sloma te paradržave.

NOVAKOVIĆ, MILE, general, zapovjednik tzv. V RSK. Mile Novaković jedan je od bivših čelnika vojske takozvane republike srpske krajine (RSK). Okružni sud u Šibeniku ga je 28. veljače 1995. kao bivšeg zamjenika zapovjednika "oružanih snaga" osudio u odsutnosti na 20 godina zatvora zbog ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Zajedno s Novakovićem na po 20 godina zatvora, također u odsutnosti, osuđena su još tri čelnika tzv. RSK - nekadašnji "predsjednik" Goran Hadžić, "ministar obrane" Đorđe Bjeđević i bivši zapovjednik "oružanih snaga" Kosta Novaković. Četvorica su kao najodgovorniji ljudi RSK izdavalici zapovijedi svojim postrojbama da iz tenkoyskog i raketnog oružja tipa "oganj" i "orkan" napadnu grad Šibenik i

okolna mjesta - Pirovac, Vodice, Zaton, Srimu, Skradin, Lozovac i Bilice.

ŠTRBAC, SAVO, utemeljitelj udruge Veritas, bivši sekretar (vladin tajnik) vlade tzv. RSK, nakon propasti te paradržave, poslije "Oluje" bježi u Beograd i osniva nevladinu organizaciju Veritas, Centar za informiranje i dokumentaciju, i postaje njezin direktor. Prije rata bio je sudac u Zadru. Štrbac se sam izjasnio o svojoj važnosti u istragama haškog tužiteljstva. Na okruglom stolu, održanom u Beogradu u studenom 1998., na kojem su prisustvovali i članovi Suda - Štrbac je izjavio kako ga je Haag zamolio da pronade 293 svjedoka kako bi oni mogli započeti istragu. Štrbac ne samo da je bio instrument u pokretanju istrage protiv Hrvata nego je on opskrbio Haag s većinom dokaza. Haag je pokazao koliko im je bitan Štrbac, upućujući mu "Pismo preporuke" kako bi mogao prikupiti novčana sredstva za svoj "Veritas". Pismo preporuke potpisao je 2. ožujka 2000. zamjenik tužitelja Graham Blewitt, opisujući kako je "Veritas", "predvođen gospodinom Savom Štrbcom" pomogao tužitelju "profesionalno, ozbiljno i odgovorno, prikupljajući informacije o određenim događajima koji su bili u periodu od 1990. do 1995. u Hrvatskoj."

KAPETAN DRAGAN, DRAGAN VASILJKOVIĆ, rođen je 12. prosinca 1954. u Beogradu, emigrirao u Australiju 1970. gdje se preimenovao u Daniela Snedena. U Australiji završava nižu i srednju vojnu pa zatim i školu za časnike. Vojne specijalnosti su mu padobranstvo, ronjenje, alpinizam i sportsko zrakoplovstvo. U SAD specijalizira topništvo i specijalne akcije. Dostigao čin kapetana. Demobiliziran 1985., vraća se u bivšu Jugoslaviju kao predstavnik i suvlasnik privatne zrakoplovne kompanije Sneden Inc. Kao dragovoljac se priključio VSK, osnovao logor za obuku specijalaca, tzv. knindže kapetana Dragana. Imao poseban položaj, kontaktirao jedino s predsjednikom tzv. RSK Milanom Martićem. Njegovi specijalci su izvršavali izviđačke i diverzantske zadatke. Smatra se da ga je poslala Služba bezbjednosti Srbije i da je bio izravno odgovoran Jovici Stanišiću. Nakon sukoba s Vojislavom Šešeljem napustio RSK i više se nije pojavljivao na području Republike Hrvatske.

GHALI, BOUTROS-BOUTROS, Glavni tajnik UN-a, rodio se 14. studenoga 1922. u Kairu, bio je na čelnoj dužnosti u UN-u od siječnja 1992. do prosinca 1996. Kopt, iz utjecajne obitelji koja je već ranije dala premijera (Boutros Ghali, 1846. - 1910.) Diplomirao na kairskom sveučilištu i doktorirao međunarodno pravo na sveučilištu u Parizu 1949. Profesor međunarodnog prava i međunarodnih odnosa, predaje na kairskom sveučilištu do 1977., direktor Centra za političke i strateške studije, predsjednik Afričkog društva za političke studije...Od 1997. do 1991. ministar vanjskih poslova Egipta. Na položaju glavnog tajnika UN-a kritiziran zbog uloge UN-a u građanskom ratu u Ruandi. Ne snalazi se ni s krizom u bivšoj Jugoslaviji, ne može izbjeći simpatije prema nesvrstanoj Jugoslaviji. Zbog suprotstavljanja SAD-a nije izabran drugi put na istu dužnost.

THORNBERRY, CEDRIC, istaknuti odvjetnik, predavao na Cambridge University i London School of economics, od 1978. u UN-u, kao stariji dužnosnik UN-a sudjelovao u mirovnim operacijama i pregovorima na Cipru, Srednjem istoku, u Namibiji i u bivšoj Jugoslaviji. Od 1992.-1994. civilni je predstavnik UN-a za bivšu Jugoslaviju i zamjenik zapovjednika UNPROFOR-a, bavio se političkim, pravnim i humanitarnim poslovima. Najvažniji zadatak Ureda civilnog predstavnika je bio posredovanje između dviju strana, gospodarska pitanja, pomoć zatvorenicima i izbjeglicama, razmjena ratnih zarobljenika i osiguranje nesmetanih prolaza konvoja s humanitarnom pomoći. Kao zamjenik zapovjednika UNPROFOR-a za bivšu Jugoslaviju bio je odgovoran za pregovore o humanitarnoj pomoći opkoljenom Sarajevu i Mostaru. Sudjelovao u Vance-Owenovim pregovorima o budućnosti BiH. U časopisu Foreign policy, jesen 1996., napisao je članak u obranu Međunarodnog suda za zločine počinjene u bivšoj Jugoslaviji

MAZOWIECKI, TADEUSZ, posebni izvjestitelj UN-a za ljudska prava, rodio se 18. travnja 1927. u Plocku, Poljska. Poljski pisac, novinar, socijalni radnik, političar, jedan od vođa Solidarnosti, nakon Drugoga svjetskog rata prvi premijer ne-komunista u srednjoj i istočnoj Europi. Neposredno nakon Drugog svjetskog rata diplomirao je na varšavskom pravnom fakultetu. Od 1955. član je

katoličke organizacije PAX, kasnije je isključen iz članstva. Od 1961. do 1971. zastupnik je Sejma kao član Značka kršćanskog demokratskog pokreta. Priključuje se protukomunističkoj oporbi. 1980. postaje savjetnik Solidarnosti i njezina vođe Lecha Walese. Nakon proglašenja opsadnog stanja zatvoren je u logor za političke zatvorenike. Jedan je od vođa oporbe na okruglom stolu 1989. U kolovozu 1989. postaje premijer. Njegova vlada počinje mirnu promjenu vlasti u Poljskoj: liberalizaciju života, raspuštanje službe sigurnosti, povratak privatnog vlasništva, slobodno tržište, prekid s cenzurom, ekonomske reforme, sloboda govora i vjeroispovijesti. Izabran je 1992. za posebnog izvjestitelja Komisije za ljudska prava Ujedinjenih naroda i predstavnika u bivšoj Jugoslaviji za vrijeme rata. Protestno je odstupio 1995. zbog politike europskih zemalja i SAD-a koje nisu učinile ništa da pomognu Bosni i Hercegovini.

BASSOUNI, CHERIF, odvjetnik, stručnjak za humanitarno pravo, 1993. imenovan predsjednikom Komisije UN-a za istraživanje ratnih zločina u bivšoj Jugoslaviji. Na čelu ekipe stručnjaka-forenzicara započeo ekshumaciju žrtava iz masovne grobnice na Ovčari. Lokalni srpski dužnosnici iz Vukovara spriječili su daljnje radove na otkrivanju posmrtnih ostataka dvijestotinjak žrtava. Zbog ometanja rada Komisije i popustljivosti UN-a ubrzo je dao ostavku na mjesto predsjednika Komisije.

TILDER, JOHAN (Johannes) rodio se 25. 10. 1963. u Enkuizenu, Nizozemska, diplomirao na Kraljevskoj vojnoj akademiji i specijalizirao dvije godine za izvidnika - diverzanta. Kao pripadnik nizozemske vojske službovao u SR Njemačkoj, u bazi NATO-saveza. Prekida vojnu službu u nizozemskoj vojsci i odlazi u Legiju stranaca. 1992. odlazi kao dragovoljac u Hrvatsku. U HV obavljao je dužnosti zapovjednika voda, zamjenika zapovjednika izvidničko-diverzantske satnije 9. gmtbr. Sa svojom postrojbom sudjelovao je u vojno-redarstvenoj akciji Medački džep. Zarobili su ga pripadnici SVK u travnju 1994. Njegovo svjedočenje u zarobljeništvu vlasti RSK i Veritas su proslijedile ICTY-u i osnova su za optužbe o počinjenim ratnim zločinima za vrijeme te akcije.